

Endelig har hele situationen omkring Det Kgl. Teater og specielt Stærekassen været genstand for en meget indgående offentlig debat. Et væld af modstående synspunkter og forslag har været fremme i aviser, i dagspressen, i den elektroniske del af medieverdenen og blandt teaterfolk. Jeg tror, man kan sige, at der snart sagt ikke er den sten, som ikke har været vendt i denne sag. Intet er alene foregået i kulisserne.

Ud af denne debat er der fremstået nogle centrale problemstillinger, som regeringen har anset det for rimeligt at tage udgangspunkt i.

For det første har man efter meget grundige undersøgelser måttet konstatere, at Stærekassen ikke – selv i ombygget stand – vil kunne opfylde de krav, som med rimelighed må stilles til en tidssvarende national skuespilscene.

For det andet har der været et meget stærkt, offentligt udtryk ønske – der er sågar oprettet en forening – om at bevare og frede Stærekassen, fordi den i billed- og bygningskunstnerisk forstand betragtes som noget ganske særligt. Og det kan man jo ikke være uenig i.

Og endelig er det et stærkt kulturpolitisk mål at bevare de tre kunstarter sammen omkring Kongens Nytorv.

Disse tre forhold var baggrunden for, at Akademirådet, statens æstetiske rådgiver, i sin rapport i efteråret 1994 i enighed med fredningsmyndighederne, Det Kgl. Teater og en internationalt anerkendt teaterteknisk konsulent pegede på, at en placering af en ny national skuespilscene i Hirschsprungkarreen ville være den mest fordelagtige løsning.

De brede politiske forhandlinger om finansloven for 1995 og en ny 4-års-aftale for Det Kgl. Teater viste før jul, at der var opbakning hos et stort flertal af Folketingets partier til, at Det Kgl. Teater fortsat skal rumme en national skuespilscene og til Akademirådets forslag om placering af en ny skuespilscene.

På regeringens vegne må jeg derfor afvise det foreliggende forslag om en lov om udbygning af Det Kgl. Teater, men jeg er naturligvis parat til i forbindelse med udvalgsbehandlingen at besvare alle spørgsmål, der måtte være i sagen. Også jeg synes, det er uhyre vigtigt, at vi her i Tinget får debatteret tingene godt og grundigt igennem. Samfundets kulturpolitiske diskussion skal naturligvis også gælde, når det drejer sig om store kulturpolitiske investeringer.

Formanden:

Jeg er blevet bedt om at sige, at når de elektroniske tavler ikke virker, er det ikke, fordi vi har glemt at sætte dem på, men det er på grund af en elektronisk fejl i systemet. Den ventes ikke at blive rettet færdig i dagens løb.

Hanne Andersen (S):

Forslagsstillerne ønsker med dette forslag en bred debat om udbygning af Det Kgl. Teater. Udbygning af Det Kgl. Teater og skuespilscenen har været debatteret mange gange – de sidste 20 år 14 gange på den ene eller den anden måde her i salen. Problemerne er ikke nye. Der har været blæst om teatret, siden det blev indviet.

Den seneste store debat om skuespilscenen fandt sted i april 1991. Der var dengang enighed om, at det var vigtigt at skabe en holdbar løsning på nationalscenens problemer, så Det Kgl. Teater kunne leve op til at være hele landets teater, også når det handler om skuespillet.

Moderne skuespil stiller krav til sceneopbygning, fleksibel sceneteknik, tilfredsstillende arbejds- og klimaforhold og selvfølgelig tilfredsstillende publikumsforhold. Skuespilscenen lever ikke op til de krav i dag; tværtimod har de mange års debat og usikkerhed resulteret i stor nedslidning.

Opførelsen af Ny Scene i 1930'erne øgede på sin vis teatrets vanskeligheder. Man fik godt nok en scene, men ingen magasiner eller prøvesale og endda en scene med meget trang plads på og bag scenen. Alle dekorationer skal bæres ad en smal, lavloftet sliske til Ny Scene.

Forespørgslen i 1991 endte med, at der blev sat en undersøgelse i gang for at belyse mulighederne for at opføre et skuespilhus på Stærekassegrunden og de tilstødende arealer. Undersøgelsen blev sat i gang i januar 1992, og i juni 1993 forelå resultatet. Akademirådet blev også hørt. I september 1994 forelå deres rapport, der viser, at Stærekassen ikke opfylder de krav, der i dag stilles til en national skuespilscene, hverken teaterteknisk, eller når det gælder publikumsfaciliteter. Akademirådet er enig med fredningsmyndighederne, Det Kgl. Teater og teaterteknisk ekspertise om, at en ny national skuespilscene i Hirschsprungkarreen er den mest fordelagtige løsning.

Når vi ser på den procedure, der har været anvendt for Plan 2000-projekterne, den plan, der skal sikre de nødvendige nyinvesteringer på en række af vore store statslige kulturinstitutioner – det er Statens Museum for Kunst, Det Kgl.